

er en stor Hjælp for Kommunerne. Dernæst paastaar jeg, at det er omtrent umuligt at fordele Bidragene som her er foreslaaet. Jeg vil ikke tegne — det kunne vi altid komme til — den formelle Bestemmelse om, paa hvilken Maade de skulle fordeles, det er vist glemt, at Bidragene skulle deles paa en anden Maade end efter det forrige Lovforslag, men det er nu Bagateller, som man ikke skal opholde sig ved. Det vil imidlertid næsten være umuligt for Kommunerne at fordele paa rette Maade, thi der skal tages Hensyn til, hvor længe et Medlem har opholdt sig i hver enkelt Kommune, og naar man siger paa, at det er opstillige hundrede tusinde Mennesker, hvis Opholdssteder skulle regnes ud, vil der derved fremkaldes aldeles utrolige vanskelige Skrivelser, derimod er det den simpleste Sag for Statskassen at udrede Bidragene til Sygefæsterne. Den høitærede Finansminister fremhævede ganske vist forleden Dag, at det kunde Statskassen ikke indlade sig paa, men jeg tror, at det var en Fortalelse fra hans Side, thi det var foreslaaet i For. at Statskassen skulde udrede Bidraget de første Aar, og jeg tror ogsaa, det er et simpelt Regnestykke, som med Letthed kan gøres. Det er altsaa en Bemærkning, der ikke har nogen reel, men snarere en formel Betydning, idet jeg som sagt ikke kan lade end glæde mig over, at vi ere komne ind paa den Vej, at hjælpe Kommunerne for det igjennem at hjælpe Sygefæsterne. Dernæst er der et andet Punkt, som ogsaa er berørt af den lærde Tale, lige overfor mig (Goss), nemlig den Tid, hvort Sygefæsterne skulle hjælpe. Der var foreslaaet 26 Uger forrige Gang, og atter denne Gang er det foreslaaet 26 Uger. Det er ikke fornuftigt efter min Mening, ikke heldigt at komme med den Art Forslag. De fleste Sygefæster, saa godt som alle, lide kun Hjælp i 13 Uger, thi de lange Sygdomme ere selvstændig vedtæggende, i alt Fald for de smaa Kasser. Det kan ikke nytte, at man kommer og siger: Nu skulle Kasserne jo have Bidrag af Staten eller Kommunerne, thi hvor kort er det Tilfald? Det er ganske vist en udmærket Hjælp for Sygefæsterne i det Hele, men naar den lille Sygefæst har lad os sige 4—5 Kroner for hvert Medlem, og mulig er Par af dens Medlemmer ere yngre i 26 Uger, sluger Sygehjælpen mange Gange hele det Tilfald, her er Tale om. Derfor er det en forvildgørende Fordring. Jeg nævner blot, at i Sydland, hvor de have en tvungen Sygefæstlov, er 13 Uger Maximum, saa det er en meget naturlig og fornuftig Begrænsning, og den stemmer med hele vor

Udvikling. For det store Hele, for Statskassen og Kommunerne har det Inter eller saa godt som Intet at sige om de skulle hjælpe de Syge, naar de 13 Uger ere gaaede, men for den enkelte og navnlig for den lille Sygefæst er det umuligt at overkomme. Hvad jeg derimod ønsker og ogsaa som Mindretal har gjort gjældende, er, at Sygefæsterne skulle have Hjælp, naar Medlemmerne ere yngre uddover den Tid, jeg nævnte: 13 Uger. Det er nemlig vist — da det vil Enhver indrømme, der har haft Noget med Sygefæstsinstitutionen at gøre — at det er umaadelig haardt at skulle stryge eller ubestikke af Sygefæsten den strittige eller hæderlige Arbejder, som har gjort Alt, hvad han kunde for at hjælpe sig mod Sygdom, fordi Grændsen for Sygehjælpsens Variæthed nu er naaet. Det er da haardt at sige: Nu kunne vi ikke mere. Og er der Noget, der er en Pligt for Staten med Hensyn til Sygefæsterne, saa er det at hjælpe til, at der kommer en saadan Organisation af Sygefæsterne, at de eller det Offentlige ere stand til at hjælpe den Arbejder, som jeg her taler om, den ringere stillede Mand, som forstener Hjælp, og han bør have den, for at han ikke skal smides ud i det Vilde og Tomme eller falde fattigvæsenet til Byrde, og ogsaa i den Henseende kan jeg ikke andet end indtale min varmeste Anerkjendelse af den Maade, hvorpaa Indenrigsministeren har opfattet og i alt Fald bidraget til at gennemføre dette — jeg ved ikke, om jeg har givet Initiativet dertil — i det Lovforslag, som er forelagt om Fattigvæsenets Ordning, thi der er der taget det Hensyn, som jeg ønsker, det skal tages til saadanne Forhold, ganske vist formelt set paa en lidt anden Maade, men den ene kan jo ikke ligefrem stryge den Andens Tanker af. Der er der omfattede Forslag indtalt, at den Hjælp, der ydes af Kommunerne, naar Sygefæstehjælpen er hørt op, ikke skal betragtes som Fattighjælp, og at heller ikke den Hjælp, der ydes til gamle Mennesker, som have fuldt 60 Aar og have været 10 Aar i Sygefæsterne, skal betragtes som Fattighjælp. Saaledes er det indtalt i Almindelighed. Jeg synes ganske vist, at noget Saadant burde have staet her, fordi det staar i den allernærmeste Forbindelse med Sygefæsterne, og fordi det indeholder den allerstørste Opmuntring for Alle til at melde sig ind i en Sygefæst, naar de vide, at de da blive saaledes stillede. Jeg frugter for, at Fattiglovsforslaget maaske vil have noget større Vanskelighed ved at gaa igjennem, end dette Forslag mulig vil have. De omfattede Bestemmelser hænge i alt Fald saa nøje sammen med dette Forslag, at det er lidt